

И от ден на ден мъката му се изостряше, превръщаше се в ~~отчаяна~~ жестокост, в безумие... Той бе погубил завинаги душата си. За него нямаше прошка. И той ~~се мъчеше да удави в реки от кръв~~ ~~вонлите на съвеста си~~. Той бе убил един невинен. Най-благородния, най-честния ~~Човек~~... Е добре. Сега пък щеше да избие стотици, хиляди изменници и вероломци.

Нима можеше вече да стори по-голям грях? Всичко му беше все едно. Нека така го запомнят. ^{2/}Крвав и неумолим. С корав и жесток юмрук той щеше да наложи волята си на всички. И в грохота на страшна бран той щеше да се помъчи да забрави мъката си...

Грамаден, сив облак покриваше цялото небе и тегнеше ниско над земята. Високите тополи край друма потръпваха клони в безмерна печал.

С внезапно движение Калоян се загърна с плащеника си и бързо почна да слиза по тесните каменни стълбички. Из празните улици се мяркаха люде, които с бързи стъпки се спущаха към южната част на града.

- Какво има, попита очудено царят.

- Тази вечер ще има пантомима за войскарите - отговори ^{атриатор} почитателно челяникът Радул.

- В хиподрума ли?

- Не. В театъра. Там долу, при южната стена.

Калоян направи знак на хората си да го последват и тръгна по направление към театъра. Бързо мръкваше. Някои носеха в ръка пламтящи борини. ~~Войска~~ ^(Много забързаност се наблюдава неслучайно и) войскарите плахо се промъкваха и мнозина по-млади ромеи. Сякаш забравили за грозната участ на толкова техни близки, оцелелите бързаха да разтушат сърцето си от преживяното с изкусната игра на танцувачките и пантомимките.

Театърът се намирал към крап на града. Това беше едно кръгло високо здание, подпряно върху хубави стройни колони.

Едно от малкото оцелели в разрушеният град.